

F

[NAAR HET OVERZICHT](#)

Inhaltsverzeichnis

F	>
Familienamen in en rond Bocholt	>
Gezinscentrum - Tweeklassig kinderdagverblijf Biemenhorst	>
Gezinscentrum St. Marien Freiligrathstraße 7	>
Gezinscentrum en katholiek kinderdagverblijf St. Theresia	>
Farwick, Dr Hermann med.	>
Farwickstraße	>
Vasten (gewoonten)	>
Fout, Josef	>
Fenneker, Josef	>
Over de stadsencyclopedie	>

F

– Familienamen in en rond Bocholt

Vanaf de 10e/11e eeuw waren het in onze regio en elders aanvankelijk de adel en de hogere middenklasse die zichzelf een extra naam gaven. Het aanbod van voornamen was beperkt, zodat een familienaam noodzakelijk werd om een persoon nauwkeuriger te beschrijven en te specificeren. Al snel werden achternamen ook geïntroduceerd bij de rest van de snel groeiende bevolking.

Achternamen in Bocholt zijn enigszins systematisch gedocumenteerd vanaf 1654 (begin van de kerkregisters van St George). Maar het duurde tot 1811 voordat een Napoleontisch decreet achternamen verplicht stelde. In 1874, toen de burgerlijke stand werd ingevoerd, kwam er een definitieve schriftelijke definitie van familienamen.

Het meest voorkomende type achternaam is het zogenaamde patroniem. Een kind kreeg dan het achtervoegsel "zoon van ...", bijv. Peters, Jacobs, Jansen, Benson, Hammersen, Lisson .

Verwant aan dit type is het metroniem (overname van de naam van de moeder), dat echter nauwelijks voorkomt in ons gebied, bijv. Hielscher (behorend tot de Elisabeth-clan).

In en rond Bocholt en aan de andere kant van de nabijgelegen Nederlandse grens is er een zeer algemeen type, namelijk de zogenaamde Hofesnamen, die eindigen op -ing (in Nederland op -ink): Wenning (naar Wennemar), Böing (naar Boye, Boge), Benning (Bernhard), Lensing (Laurentius), Büssing (Burkhard), Gießing (Giesbert), Volmering (Volkmar), Theissing (Matthias). De veel voorkomende achternaam Messing hoort niet in deze categorie, omdat Messing koude smid betekent.

Als een jonge boer in de familie trouwde, behield hij aanvankelijk zijn eigen achternaam, bijvoorbeeld Wenning. Als het eerste kind gedoopt werd, heette het misschien "Wenning genaamd Reyerding". Dit naamgevingssysteem kan vandaag de dag nog steeds worden toegepast.

Een specialiteit in dit gebied zijn de kindernamen, afgeleid van de naam van de erfgenaam van de boerderij met het voorvoegsel Klein- of Nie-:

- Klein-Wiele,
- Klein-Bölting,
- Niekortenhorn.

De belangrijkste erfgenaam noemde zichzelf dan Groß-Wiele, Große Bölting.

Sommige oude Duitse voornamen, die hier tot in de 19e eeuw veel voorkwamen, zijn bewaard gebleven in talrijke familienamen: Sweder in Schwers, Schwiers, Schmeing,

Schüring; Wessel in Wessels, Wesseling, Wesselmann.

De tweede grote groep bestaat uit beroepsnamen. Achternamen als Mölders/Müller, Schmidt (waaronder ook Schmeink etc.), F(V)isser/Fischer, Wevers/Weber, Kock/Koch, Scheper(s)/Schäfer behoeven geen uitleg. Moeilijker is het met Beck (bakker), Schröder/Schroer/Schrader (kleermaker), Meier (de beheerder van het landgoed, maar ook de verzamelaar van rente), Schulte (Schultheiß: die "schuld" incasseerde, belastingontvanger), Rose (rozentuinier of herbergier zur Rose), Hammacher (maker van paardenjukken, "Haam"), Führer (voerman), Schlütter/Schlüter (de "closer"; degene die de geldkist beheerde, een soort middeleeuwse bankbediende).

De frequentie van de namen toont het belang van deze oude beroepen aan. Grote delen van Bocholt en omgeving hadden vroeger een moerassig karakter. Er waren veel namen voor verschillende soorten moeras en smurrie: far/vor, ven, brooch/brook, slat, bile, segge en andere. Deze woorden leven voort in veel familienamen:

- Farwick (nederzetting bij ver);
- Vennemann, Terveen;
- Broichmann/Brockmann/Bröcker, ook Ingebrock (in de groeve) en Diepenbrock (diepe groeve);
- Bielefeld;
- Seggewiß (Riedwiese).

Andere landschapsvormen zijn te vinden in namen als Kortstegge (korte voetgangersbrug), Brinkmann/Brinkhaus (am Brink, d.w.z. Heidemann/Heimann/Terheyden, Tervooren (naar de doorwaadbare plaats), Tersteggen (bij de trappen), Terheggen/Hagemann/Hegmann/Hecks/Heeks (wonend bij of achter de wallenhaag), Overbeck (voorbij de beek), Unland (braakland), Hungerkamp (minder vruchtbaar land), Diekmann (wonend op of verantwoordelijk voor de dijk).

De zogenaamde herkomstnamen geven geografische bijzonderheden aan. Hieronder vallen ook familienamen zoals Terörde (wonen aan het einde van het dorp), Bauhaus (boerderij, hoeve), Elsinghorst/Elsebusch/Elsebrock (Else = els), Blumentrath (bloemenweide) en dergelijke.

Familienamen zoals Nienhaus, Niemann, Nienaber (nieuwe buurman), Niehues, Niehaves, Niebur getuigen van de levendige bouwactiviteit in vroegere jaren.

Een andere groep wordt gevormd door de zogenaamde toenamen, die verwijzen naar fysieke of psychologische kenmerken: Witt(e), Plenge (blanco = wit), Lang(e), Korthals, Quade (de boze, vgl. Nederlands kwaad).

Een speciale subgroep tenslotte zijn de zogenaamde zinnamen, die bestaan uit een werkwoord (meestal de gebiedende wijs) en vaak een lijdend voorwerp, zoals Lachnicht of Wendemuth (verander de moed, d.w.z. de mening).

Lit:

Ulrich Hiller, Familienamen in en rond Bocholt, in: UNSER BOCHOLT, 50e jaargang (1999), nr. 2, pp. 40 - 41

— Gezinscentrum - Tweektalig kinderdagverblijf Biemenhorst

Op 1 september 1993 werd in de wijk Biemenhorst in Möllenstegge een kinderdagverblijf geopend onder auspiciën van de Arbeiderswelzijnsvereniging (AWO).

Het ecologisch gebouwde houten gebouw heeft twee groepsruimtes en een uitgebreid aanbod aan ruimtes voor verschillende onderwijs- en kinderopvangmogelijkheden. Het buitenterrein met volwassen bomen en een heuvel is ontworpen om dicht bij de natuur te staan.

Het kinderdagverblijf heeft twee gemengde leeftijdsgroepen met kinderen van vier maanden tot zes jaar. Gehandicapte en niet-gehandicapte kinderen worden samen opgevangen.

Het speciale aanbod van het centrum is Engels als voertaal. Een native speaker werkt in alle groepen en spreekt alleen Engels. De kinderen leren de taal vanuit de context en de situatie. Er is ook de mogelijkheid om deel te nemen aan een gezondheidspreventieprogramma "Fit van jongs af aan" en een trainings- en ondersteuningsprogramma "Luisteren, luisteren, leren" voor het vroegtijdig opsporen van lees- en spellingsmoeilijkheden.

Bron:

Informatie van Gaby Übbing (hoofd van het programma)

www.awo-msl-re.de

— Gezinscentrum St. Marien Freiligrathstraße 7

Onder het sponsorschap van de parochie van St. Cross en onder leiding van de Zusters van Notre Dame werd de St. Marien kleuterschool aan de Freiligrathstraße op 5 mei 1958 ingewijd. Het jaar daarvoor had de stad Bocholt het terrein aan de parochie geschonken en architect Bernhard Eimers plande het gebouw voor drie groepen en met een gymnastiekzaal.

Als eerste uitbreiding werd in 1972 een lerarenkamer gebouwd. In 1982 werden renovatiewerkzaamheden uitgevoerd en werden ruimtes voor een vierde groep

toegevoegd. De entree en het kantoor werden vergroot en de toiletten werden gerenoveerd.

Van oktober 1993 tot mei 1994 werd de kindergroep van de nieuw opgerichte DRK-kleuterschool, die aan de Knufstraße werd gebouwd, in de gymzaal ondergebracht. In 1999 werd de buitenruimte grondig verbouwd met veel hulp van ouders. Na de sluiting van een groep in 2002 werd een groepsruimte omgebouwd tot keuken met eetkamer en de aangrenzende ruimte werd ingericht als droomkamer.

Sinds 2007 heeft de voorziening het " Family Centre NRW"-keurmerk en biedt veel diensten ter ondersteuning van de gezinsopvoeding. Door de fusie van de parochies ging de sponsoring in 2008 over naar de parochie Liebfrauen. In 2009 werd het kinderopvangprogramma uitgebreid met kinderen vanaf 4 maanden en daarom was een uitbreiding met twee kamers voor nog een groep nodig. Er werd ook een tweede slaapkamer toegevoegd.

Vandaag de dag zorgt het St. Marien kinderdagverblijf voor ongeveer 70 kinderen in vier groepen. Er zijn twee grotere groepen met maximaal 25 kinderen in de leeftijd van 3 tot 6 jaar en twee kleinere groepen met maximaal 15 kinderen in de leeftijd van 4 maanden tot 6 jaar. Voor kinderen met een handicap is er een extra personeelslid voor integratie.

Bron:

Flyer van het katholieke kinderdagverblijf St. Marien

www.liebfrauen.de

Informatie van Angelika Tapaße (directrice).

Gezinscentrum en katholiek kinderdagverblijf St. Theresia

In 1865 kocht Georg Vahrenhorst, de toenmalige pastoor van St George, een huis aan de oostkant van de Paterskirche om er een middelbare meisjesschool te openen onder leiding van enkele Zusters van de Notre Dame uit Coesfeld. Hij voegde aan deze instelling een kinderopvang toe in een bijgebouw, dat in 1866 werd geopend. Vader Vahrenhorst schonk het pand later aan de parochie van St George.

Toen de Liebfrauenkirche een eigen rectoraat kreeg, werd het gebouw het pastoraat. De kinderopvang verhuisde naar een huis in de Langenbergstraße in de buurt van de Gasthausplatz.

Van 1875 tot 1891 namen wereldlijke helpers de zorg voor de kinderen over omdat de nonnen Bocholt moesten verlaten tijdens de Kulturkampf.

In maart 1945 werd de kleuterschool verwoest tijdens een groot bombardement. In september van hetzelfde jaar begon de opvang opnieuw in een kamer in het

jeugdcentrum aan de Münsterstraße en van 1946 tot 1948 werden er nog twee kamers gebouwd in de oude bowlingbaan van het clubhuis van de arbeiders St.

In 1947 kocht de parochie Liebfrauen het terrein van de voormalige Langenbergschool. Daar werd een nieuw gebouw opgetrokken, dat plechtig werd ingewijd op 2 oktober 1966, de 100e verjaardag van de oprichting van de school. Uitgebreide renovatie- en verbouwingswerkzaamheden vonden plaats in 1994.

De Zusters van de Notre Dame gaven het beheer van de kleuterschool op in 1973.

Het kinderdagverblijf St. Theresia heeft vier groepsruimten, drie nevenruimten en vier wasruimten, een multifunctionele ruimte en een keuken met kantine. Een nabijgelegen gymzaal wordt ook gebruikt voor sport. De buitenfaciliteiten omvatten twee speeltuinen.

Sinds 2009 is het kinderdagverblijf St. Theresia ook een gecertificeerd gezinscentrum en biedt het een uitgebreid scala aan advies en ondersteuning voor gezinnen. Het kinderdagverblijf aan de Wesemannstraße 4 zorgt voor ongeveer 75 kinderen in drie groepen. Kinderen met een handicap worden door gespecialiseerd personeel in de groepen geïntegreerd. 12 kinderen in de leeftijd van 4 maanden tot 3 jaar hebben hun eigen "nest" en nemen van tijd tot tijd deel aan het groepsleven.

Lit:

Elisabeth Bröker, Over de geschiedenis van de kleuterschool in Bocholt 1850 - 1966, in: UNSER BOCHOLT, 17e Vol.(1966), H.4, p.1-11.

Flyer van het kinderdagverblijf St. Theresia.

Homepage van de parochie Liebfrauen

<http://www.liebfrauen.de/>

Informatie van Doris Schlüter (directrice).

Farwick, Dr Hermann med.

Hermann Farwick werd op 10 februari 1869 geboren in Hiddingsel, district Coesfeld. Hij kwam in 1898 naar Bocholt en vestigde zich als huisarts in de Nordstraße. Het feit dat hij rond 1917 de eretitel van medisch raadslid kreeg, getuigt van zijn professionele vaardigheden. Dr. Farwick was lid van het Centrum.

Van 1908 tot 1928 was hij gemeenteraadslid en lid van de armencommissie, die verantwoordelijk was voor het sociale welzijn van de stad. Samen met de 2e burgemeester Dr. Alff gaf hij in 1913 de aanzet tot de oprichting van de "Walderholung", waar kinderen die aan tbc leden of dreigden te lijden, werden verpleegd in kuren van zes weken. Dr. Hermann Farwick overleed in Bocholt op 17 februari 1942 en de Farwickstraße werd op 10 oktober 1961 naar hem vernoemd.

— Farwickstraße

Deze straat herdenkt het medisch raadslid en lid van de armencommissie van de stad Bocholt, Dr. Hermann Farwick (1869-1942).

Lit:

Wilhelm Seggwiß, Bocholter Straßen erzählen Geschichte, in: UNSER BOCHOLT Jg. 38 (1987), H. 4, p. 60.

Gerhard Schmalstieg, Straßennamen in Bocholt nach nur hier bekannten Personen, in: UNSER BOCHOLT Jg. 55 (2004) H. 4, p. 53-72.

— Vasten (gewoonten)

Het christelijke paasfeest wordt voorafgegaan door de veertigdaagse vastentijd. Deze begint op Aswoensdag en eindigt op de Paasnacht. In de katholieke kerk was vasten tot 1966 verplicht voor alle gelovigen op alle vrijdagen en tijdens de boeteperiode van Pasen.

Het vastengebod werd gereorganiseerd door paus Paulus VI. Sindsdien worden alleen Aswoensdag en Goede Vrijdag beschouwd als strikte vastendagen voor alle katholieken.

Sinds 1965 verzamelen mannen zich op de avond voor Passiezondag in hun respectieve parochiekerk voor een boeteprocessie naar de Kerk van het Heilige Kruis. Hier vindt een liturgie van het woord plaats. Vanaf de kerk lopen de mannen samen in een processie door het stadscentrum naar de Sint-Joriskerk, waar rond middernacht de eucharistie wordt gevierd.

De donderdag erna is Witte Donderdag. Sinds de 12e eeuw herdenkt de christelijke kerk de instelling van het Avondmaal. Op deze dag wordt in katholieke kerken de laatste heilige mis voor Pasen opgedragen. Na het Gloria valt het orgel stil en stoppen de klokken met luiden. Volgens een oude traditie wordt kinderen verteld dat de klokken in Rome zijn en pas met Pasen zullen terugkeren. In sommige gebieden is het nog steeds gebruikelijk om de gelovigen naar de kerk te roepen met rammelaars in plaats van met het luiden van de klokken. Na de mis worden de altaarversieringen verwijderd, wordt het tabernakel geopend en wordt de kelk met de gewijde hosties in een plechtige processie door de kerk naar een andere plaats gebracht (zijaltaar of zijkapel).

Tot voor de Tweede Wereldoorlog was het in Bocholt ook gebruikelijk om tijdens de processie door de kerk op Witte Donderdag de altaarklokken die tijdens de consecratie of communie klonken te vervangen door rammelaars. In veel parochies worden na de

of communie klonken, te vervangen door tammelelaars. In veel parochies worden na de

mis gebedsdiensten aangeboden, die de gelovigen de gelegenheid geven om het sacrament te eren door aanbidding.

De vrijdag voor Pasen is Goede Vrijdag (ook wel Stille Vrijdag genoemd). Er wordt geen eucharistie gevierd in de katholieke kerk. Centraal staat de verering van het kruis. Het kruis, voorheen bedekt met een paarse doek, wordt onthuld. Tot 1955 trok op deze dag een processie van Bocholtse katholieken naar de Kreuzberg. Na het Tweede Vaticaans Concilie werd de liturgie gereorganiseerd en vond de processie niet meer plaats.

Sindsdien zijn de liturgische handelingen verplaatst naar de kerken. Nadat Goede Vrijdag een kerkelijke feestdag werd voor alle katholieken en ook een nationale feestdag, werd al het werk stilgelegd. Tot die tijd gebruikten veel Bocholters de ochtend voor werk in huis en tuin. Maar vanaf 15.00 uur, het traditionele uur van Christus' dood, werd al het werk gestaakt.

Voor protestantse christenen is Goede Vrijdag een van de hoogste feestdagen naast Reformatiedag.

Heilige zaterdag is de laatste dag van de 40-daagse vastenperiode. Het is de dag van de begrafenis van Christus. Er is geen dienst in de katholieke kerken. De altaren worden ontdaan van kaarsen en bloemdecoraties.

De Goede Week begint met Palmzondag als herinnering aan de intocht van Jezus in Jeruzalem. Op deze zondag gaan de kinderen naar de kerk met versierde palmpaasstokken, later ook naar kennissen en burens om snoep te halen met de nog steeds bekende hymne in Bocholt: "Palm-Palm-Sunndag...". Families treffen de laatste voorbereidingen voor Pasen. Er worden paastaarten gebakken, paaseieren gekleurd en de laatste hand wordt gelegd aan de schoonmaak van het huis. De kinderen moeten vroeg naar bed om de paashaas niet te laten schrikken.

Johann Telaar

Fout, Josef

Josef Fehler kwam uit Opper-Silezië, waar hij op 17 december 1893 in Schloin werd geboren. Hij kwam in 1911 naar Bocholt nadat hij de handelsschool had doorlopen en een handelsleerlingschap in Glogau had voltooid. Hier werkte hij als handelsbediende totdat hij bij het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog werd opgeroepen voor het leger. Gedecoreerd met verschillende onderscheidingen, keerde hij in 1918 niet terug naar Bocholt, maar keerde terug naar zijn geboortestreek Opper-Silezië. Daar vocht hij in een binnenlandse verdedigingscompagnie tegen Poolse invallen in Opper-Silezië, dat tussen Duitsland en Polen werd betwist. Pas in maart 1919 keerde hij terug naar Bocholt. Op 1 januari 1921 begon hij zijn eigen timmerbedrijf.

Hij trouwde op 20 november van hetzelfde jaar. Uit dit huwelijk kwamen acht kinderen voort. Politiek gezien stond hij dicht bij de Centruumpartij, hoewel hij er nooit toe behoorde. Hij was nauw betrokken bij de familie Kolping en de Katholieke Handelsvereniging, die zich inzette voor de katholieke sociale leer. In mei 1933 sloot Josef Fehler zich aan bij de NSDAP en de SA. Op 7 juli 1935 vertrok hij weer omdat hij teleurgesteld was over de feitelijke machtsuitoefening door de nationaalsocialisten. Vanaf dat moment werd hij onderworpen aan politieke pesterijen: arrestatie en verhoor door de Gestapo in augustus 1935, openbare aanklacht in de "Nationalzeitung" in dezelfde maand, zakelijke en sociale verbanning.

Fehlers afkeer van de NSDAP nam snel toe: in 1935 deed hij ondanks tegenwerking boodschappen in Joodse winkels, stond niet toe dat zijn kinderen lid werden van de HJ of de BDM, beledigde in 1937 luidkeels en publiekelijk SA-mensen die het bezoek van bisschop v. Galen aan een bevestigingsdienst verstoorden, klaagde in 1937 over het gebruik van de opruiende krant "er Stürmer" op school, protesteerde in 1940 tegen de verwijdering van kruisbeelden uit scholen.

Van begin februari tot half augustus 1940 zat hij in voorlopige hechtenis op beschuldiging van overtreding van de wet op verraad, maar hij werd vrijgesproken door de arrondissementsrechtbank in Münster. In 1941 sloeg hij dozen met huisraad van gedeporteerde Joden op in zijn huis. - Op 1 februari 1945 werd hij opnieuw gearresteerd door de Gestapo op beschuldiging van het afleggen van subversieve verklaringen. Hij werd opgesloten in Bocholt, Borken en uiteindelijk Münster voordat hij op 14 maart 1945 werd overgebracht naar het concentratiekamp Neuengamme. Het concentratiekamp werd op 25 april 1945 geëvacueerd en de ongeveer 10.000 gevangenen werden ondergebracht op twee schepen. De schepen werden op 3 mei 1945 door bommenwerpers tot zinken gebracht, waarbij Josef Fehler om het leven kwam. De Josef-Fehler-Straße herdenkt deze onverschrokken man sinds 3 mei 1994.

— Fenneker, Josef

Josef Fenneker werd op 6 december 1895 in Bocholt geboren als zoon van de handelaar in koloniale waren Bernhard Fenneker. Er is weinig bekend over de kindertijd en jeugd van Josef Fenneker. Men kan echter aannemen dat de broer van zijn moeder, de kerkschilder en architect Anton Marx, hem artistieke inspiratie gaf. In 1917 verhuisde hij uit Bocholt. Na studies in Münster, Düsseldorf en München ging Josef Fenneker uiteindelijk naar Berlijn, waar hij de masterclass grafische kunst en boekkunst van Emil Orlik volgde in het staatsopleidingscentrum van het Museum voor Decoratieve Kunsten. Emil Orlik was een toegewijde leraar die een grote invloed moet hebben gehad op Fenneker, in ieder geval in zijn beginjaren.

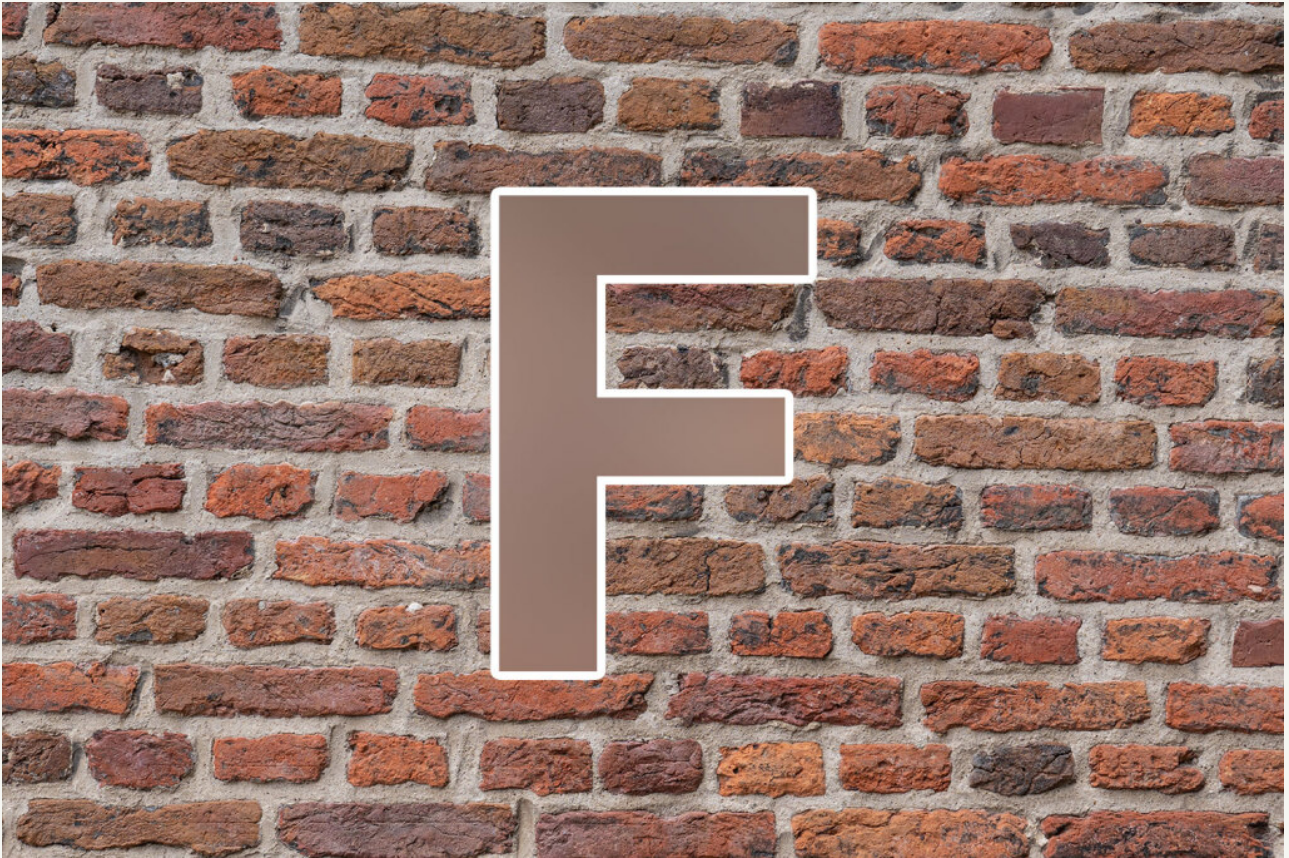
In zijn eerste jaren in Berlijn ontwierp Fenneker vooral filmaffiches en speelde hij een beslissende rol bij de herinrichting van het Luna Park in Berlijn-Halensee. Hij illustreerde ook tijdschriften, meestal artistiek georiënteerd, en produceerde een aantal boekafbeeldingen.

Tegen het einde van de jaren 1920 richtte hij zich vooral op het ontwerpen van filmaffiches. In 1928 maakte hij echter ook het decor voor de revue "Schön und Schick" - een van de laatste grote revues van de jaren 1920 in het Berlijnse Admiralspalast. In 1932 accepteerde hij een engagement in het Pruisische Staatstheater in Berlijn. Hier, en later van 1938 tot 1944 in het Schillertheater in Berlijn, was hij verantwoordelijk voor de decors. In het seizoen 1935/1936 werd Fenneker, inmiddels in heel Duitsland bekend door verschillende publicaties van zijn werk, geëngageerd door de Opera van Duisburg. De gemeentelijke kunstcollectie organiseerde hier een speciale tentoonstelling voor hem, waar niet alleen zijn affiches en zijn toneelontwerpen te zien waren, maar ook zijn vrije werken zoals schilderijen en tekeningen. In 1938 keerde hij terug naar Berlijn om bij het Schiller Theater te werken, waar zijn samenwerking met Walter Felsenstein in de loop der jaren intensiever werd.

In 1946 begon Fenneker met zijn naoorlogse werk bij de gemeentelijke opera in Berlijn. Fenneker's eerste theaterwerk buiten Berlijn na de oorlog was de Duitse première van de "Bettler-Opera" bij de Hamburgse Staatsopera in 1950. In 1951 keerde hij terug in de internationale belangstelling met een engagement bij de Koninklijke Opera in Stockholm. Tegelijkertijd zette hij zijn werk in Berlijn voort. In 1953 kreeg hij opdrachten uit Helsinki, Milaan, Frankfurt en München. Zijn werk voor de stadstheaters in Frankfurt am Main werd intensiever tot 1954, toen hij ook een vaste aanstelling als hoofd decorontwerp accepteerde. Op de eerste supranationale theatertentoonstelling na de oorlog, de "European Theatre Exhibition" in Wenen in 1955, stelde hij decorontwerpen en beeldjes tentoon.

Josef Fenneker stierf aan hartfalen in Frankfurt op 9 januari 1956. In de overlijdensberichten van de regionale en nationale pers werd hij beschreven als een van de belangrijkste en onconventionele Duitse decorontwerpers die de jaren 1920 en 1930 in het Berlijnse theater mede vorm gaven. In 1960 kocht de stad Bocholt de nalatenschap van de kunstenaar, die meer dan 6700 objecten omvat, van zijn weduwe. Een overzicht van zijn werk is te zien in het stadsmuseum van Bocholt. De Fennekerstrasse herdenkt de beroemde Bocholter sinds 13 september 1972.

Neem contact met ons op

Oliver Brenn

Kultur und Archiv

Kultur und Bildung

[Stuur e-mail](#)

[+49 2871 953-2174](#)

Over de stadsencyclopedie

Stadt Bocholt - Der Bürgermeister

Kaiser-Wilhelm-Straße 52-58, 46395 Bocholt

www.bocholt.de

Instagram: @stadt.bocholt | Facebook: fb.com/stadt.bocholt

Over de Stadsencyclopedie

De stadsencyclopedie werd in 2003 door een werkgroep onder leiding van de toenmalige stadsarchivaris Dr. Hans-Detlef Oppel gelanceerd en aan het publiek gepresenteerd.

Interessante artikelen en bijdragen werden verzameld uit verschillende publicaties, waaronder het lokale tijdschrift "Unser Bocholt" van Bocholt, dat nog steeds regelmatig wordt uitgegeven door de Verein für Heimatpflege.

© Bruno Wansing